

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

..... in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/34331 en 07/36415 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 10 januari 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 7 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 januari 2008, verzonden op 11 januari 2008, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 augustus 2008, waar de vreemdeling, in persoon, bijgestaan door mr. M. van Zantvoort, advocaat te Alkmaar, vergezeld door drs. E. Rozendaal, behandelcoördinator van Medisch Kinderdagverblijf De Margriet te Aerdenhout, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. T. Hartsuiker, ambtenaar in dienst van het Ministerie van Justitie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het besluit van 23 november 2006, dat in het besluit op bezwaar is gehandhaafd, heeft de minister de aanvraag van de vreemdeling van 19 september 2006 om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking "beperking conform beschikking minister" afgewezen, omdat de vreemdeling niet beschikt over een voor dat doel afgegeven machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en er geen gronden zijn, als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), dan wel artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) om haar van het mvv-vereiste vrij te stellen.

De vreemdeling is op 23 mei 2002 in Nederland geboren. De aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van haar ouders, van Afghaanse nationaliteit, zijn door de minister bij besluiten van 24 februari 2003 afgewezen. Deze besluiten zijn door de uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2005 in rechte onaantastbaar geworden, zodat op de ouders de rechtsplicht rust Nederland te verlaten.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte voorbij is gegaan aan haar beroepsgrond dat zij in Nederland is geboren en nooit in Afghanistan is geweest, zodat Nederland en niet Afghanistan, moet worden aangemerkt als land van herkomst. Van haar mag dan ook niet worden gevraagd dat zij naar Afghanistan reist om daar een mvv aan te vragen, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 wordt onder een mvv verstaan het bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst, het land van bestendig verblijf of, bij gebreke daarvan, het dichtstbijzijnde land, waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd, dan wel het bij het Kabinet van de Gouverneur van de Nederlandse Antillen of het Kabinet van de Gouverneur van Aruba aldaar, door de vreemdeling in persoon aangevraagde en aldaar door die vertegenwoordiging of dat Kabinet na voorafgaande machtiging van Onze Minister van Buitenlandse Zaken, afgegeven visum voor verblijf van langer dan drie maanden.

2.2.2. De vreemdeling klaagt terecht dat de voorzieningenrechter niet is ingegaan op de in de eerste grief bedoelde beroepsgrond. De klacht is dan ook terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot het ermee beoogde doel, nu zij ten onrechte betoogt dat Nederland als haar land van herkomst moet worden aangemerkt en zij derhalve niet naar Afghanistan hoeft te reizen om daar een mvv te vragen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Het begrip land van herkomst wordt in de Vw 2000, noch in het Vb 2000 gedefinieerd. In onderdeel C2/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, dat betrekking heeft op verblijfsvergunningen asiel, is vermeld dat onder land van herkomst moet worden verstaan het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft. Gelet op het algemene karakter van deze definitie moet het ervoor worden gehouden dat deze niet alleen gelding heeft in procedures naar aanleiding van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel, maar ook toepasbaar is in procedures naar aanleiding van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier. Nu niet in geschil is dat de ouders van de vreemdeling de Afghaanse nationaliteit hebben en niet aannemelijk is gemaakt dat de vreemdeling die niet heeft, moet Afghanistan worden aangemerkt als haar land van herkomst en dient zij derhalve daar een mvv aan te vragen.

2.3. In de derde grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd door daaraan het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 7 mei 2007 ten grondslag te leggen. Volgens de vreemdeling heeft de BMA-arts niet mogen verklaren dat het niet relevant is te onderzoeken of er behandelmogelijkheden zijn in Afghanistan en dat er bij terugkeer geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan. Zij wijst in dit verband op de door haar ingebrachte medische rapportages, op de in reactie op het BMA-advies tijdens de hoorzitting afgelegde verklaring van haar behandelaar, drs. E. Rozendaal, tevens coördinator van het medisch kinderdagverblijf waar zij onder behandeling is, en de gezondheidssituatie van haar moeder.

2.3.1. In het BMA-advies is - samengevat en zakelijk weergegeven - vermeld dat de vreemdeling leidt aan een acute stressstoornis, gestagneerde spraaktaalontwikkeling en gestagneerde sociaal-emotionele ontwikkeling met een dreigende hechtingsstoornis. De vreemdeling krijgt geen medicatie meer en het gaat vooral om begeleiding van het gezin. Gelet hierop is het uitzoeken van behandelmogelijkheden in het land van herkomst volgens de BMA-arts niet relevant en zal bij terugkeer op korte termijn geen medische noodsituatie ontstaan.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de staatssecretaris daarop bij de beoordeling van de aanvragen om toelating in beginsel afgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.3.3. In het besluit van 7 september 2007 heeft de staatssecretaris zich, onder verwijzing naar het BMA-advies, op het standpunt gesteld dat op korte termijn geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie, zodat van de vreemdeling kan worden verlangd dat zij terugkeert naar het land van herkomst om aldaar de behandeling van de mvv-procedure af te wachten.

Hoewel de vreemdeling verschillende medische rapportages met betrekking tot haar medische situatie heeft overgelegd, blijkt daaruit niet dat, anders dan in het BMA-advies is gesteld, bij terugkeer naar het land van herkomst en het achterwege blijven van behandeling op korte termijn wel sprake zal zijn van een medische noodsituatie. Uit de verklaring van drs. E. Rozendaal over de medische situatie van de vreemdeling blijkt dat evenmin. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht overwogen dat de vreemdeling geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies heeft aangevoerd, zodat de staatssecretaris zich op basis van dat advies terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij terugkeer naar Afghanistan op korte termijn geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie.

Ook ten aanzien van de gestelde psychische gezondheidssituatie van de moeder van de vreemdeling heeft de voorzieningenrechter op goede gronden overwogen dat de staatssecretaris daarin geen grond heeft hoeven vinden om van het gestelde mvv-vereiste af te zien, reeds omdat de gezondheidssituatie van de moeder niet is gestaafd.

De grief faalt.

2.4. Hetgeen in de tweede, vierde, vijfde en zesde grief is aangevoerd, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het daarin aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in
tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

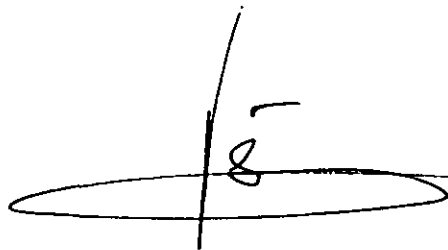
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2008

284-473.

Verzonden: 9 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 10 januari 2008

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde: mr. F.W. Verbaas, advocaat te Alkmaar,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. G. Kras, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Namens verzoekster is op 19 september 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking minister'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 23 november 2006 afgewezen. Namens verzoekster is tegen het besluit op 20 december 2006 bezwaar gemaakt. Namens verzoekster is tegen het uitblijven van een besluit op bezwaar op 4 september 2007 beroep ingesteld. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 7 september 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 21 september 2007 is namens verzoekster verzocht het op 4 september 2007 ingediende beroep te beschouwen als een beroep gericht tegen het besluit van 7 september 2007.
- 1.2 Namens verzoekster is op 12 september 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Namens haar is verzocht verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft op 13 november 2007 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 15 november 2007. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door haar ouders, _____ en _____ en een kantoorgenoot van haar gemachtigde, ir. A. Wagenaar. Tevens waren ter zitting aanwezig mw. E.E. Rozendaal coördinator van het Medisch kinderdagverblijf, mw. J. Liefers van de Geestelijke Gezondheidszorg te Haarlem, mw. M. Hielema, begeleider van het gezin vanuit het Leger des Heils en mw. A.

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

2

Veldhuizen, medewerkster van Stem in de Stad. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
- 2.5 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule).
- 2.6 In de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels neergelegd over de toepassing van deze bepaling. In B1/4.1.1, zoals die paragraaf luidde ten tijde van het bestreden besluit en voor zover hier van belang, is bepaald dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen.
- 2.7 De voorzieningenrechter betreft bij de beoordeling de volgende feiten. De ouders van verzoekster hebben op 15 augustus 2001 asiel in Nederland aangevraagd. Bij besluit van 24 februari 2003 zijn de asielaanvragen van de ouders afgewezen. De hiertegen ingestelde beroepen zijn door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, ongegrond verklaard bij uitspraak van 4 november 2004 (AWB 03/17781 en 07/17782). Deze uitspraak is bevestigd in hoger beroep door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 8 februari 2005 (200409865/1).
- 2.8 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat aan verzoekster terecht is tegengeworpen dat zij aan het mvv-vereiste dient te voldoen.

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

3

Verzoekster valt niet onder een categorie vrijgestelde vreemdelingen zoals genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met g, Vw. Evenmin is er aanleiding voor toepassing van de hardheidsclausule. Uit het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 7 mei 2007 blijkt dat verzoekster kan reizen en dat er geen medische noodsituatie op korte termijn te verwachten is als behandeling uitblijft. Haar medische en psychische klachten zijn gerelateerd aan de situatie waarin zij zich in Nederland met haar ouders bevindt. Het is derhalve niet relevant dat bekeken wordt of er behandelmogelijkheden zijn in het land van herkomst. Verweerder verwijst naar de deskundigheid van dit advies. Bij de beoordeling heeft verweerder tevens de criteria, zoals gesteld in de brief van de Minister van Justitie van 21 februari 2007 aan de Tweede Kamer met betrekking tot de beoordeling van schrijnendheid, betrokken. Verweerder stelt zich verder op het standpunt dat alle aaielgerelateerde argumenten die zijn aangevoerd buiten beschouwing kunnen blijven nu deze niet aan de orde kunnen komen in een reguliere procedure. Er is geen sprake van een dergelijke uitzonderlijke medische situatie die levensbedreigend is zodat toepassing gegeven dient te worden aan artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Evenmin kan er toepassing worden gegeven aan artikel 8 EVRM, nu er geen sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

- 2.9 Namens verzoekster is hier het volgende tegen aangevoerd. In het bestreden besluit zijn geen overwegingen specifiek aan de belangen van het kind met betrekking tot de hardheidsclausule gewijd. De situatie van verzoekster is anders dan die van andere kinderen van uitgeprocedeerde ouders en dit blijkt uit de medische rapportages. Uitzetting naar Afghanistan zal leiden tot een onnodig extra trauma. Ten onrechte wordt door het BMA geoordeeld dat de vraag of er behandeling in het land van herkomst is, niet relevant is. Voorts zijn de overwegingen ten aanzien van artikel 3 EVRM onvoldoende gemotiveerd. Er wordt een beroep gedaan op artikel 8 EVRM omdat het recht op persoonlijke ontwikkeling ook onder artikel 8 EVRM kan vallen. Verder doet verzoekster een beroep op de criteria zoals toegepast bij het als schrijnend aanmerken van een verzoek als genoemd in de brief van verweerder aan de Tweede Kamer van 21 februari 2007. In de aanvullende gronden van 26 oktober 2007 voert verzoekster nog aan dat in Afghanistan geen mvv aangevraagd kan worden en het is te gevaarlijk voor verzoekster om af te reizen naar Pakistan. Verzoekster wijst op de risico's die vrouwen en meisjes in Afghanistan lopen. In afwachting van de mvv aanvraag zal de onzekerheid voortduren en derhalve ook de noodzaak voor behandeling voortduren.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.10 Verzoekster heeft in beroep aangevoerd dat het niet mogelijk is om in Afghanistan een mvv aan te vragen en dat het waarschijnlijk is dat verzoekster hiervoor naar Pakistan af moet reizen en heeft gewezen op de gevaren die dit met zich meebrengt. De voorzieningenrechter zal dit argument niet bij de beoordeling van het beroep betrekken, nu de voorzieningenrechter het bestreden besluit in een reguliere procedure ex tunc dient te toetsen. Het is aan verzoekster om bij de aanvraag dan wel uiterlijk in de bezwaarfase aan te voeren en te onderbouwen dat het niet mogelijk is om een mvv in het land van herkomst aan te vragen.
- 2.11 De voorzieningenrechter zal voorts de vraag beantwoorden of verweerder in redelijkheid geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule.

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

4

- 2.12 Verweerder baseert zich in het bestreden besluit op het advies van het BMA van 7 mei 2007. Uit dit rapport blijkt dat verzoekster sinds 22 juni 2006 is geplaatst op de ouder-kind groep van een medisch kinderdagverblijf vanwege acute stressstoornis, gestagneerde spraaktaal ontwikkeling en gestagneerde sociaal-emotionele ontwikkeling met een dreigende hechtingsstoornis. De problemen zouden zijn terug te voeren op de uitzetting uit het Asielzoekerscentrum en de situatie waarin zij thans verkeert. De problemen van verzoekster zijn gerelateerd aan de situatie in Nederland en derhalve is het niet relevant om te onderzoeken of behandeling in het land van herkomst mogelijk is. De ouders van verzoekster kunnen niet goed voor haar zorgen, maar er is geen sprake van een medische noodsituatie op korte termijn nu het niet zóóer gaat om de behandeling van de medische problematiek, maar wijziging van de situatie nodig is. Er zijn meerdere hulpinstanties betrokken bij het gezin. Het BMA concludeert dat verzoekster kan reizen.
- 2.13 Een advies van het BMA dient te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitvoering van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op een objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming in beginsel van dat advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.
- 2.14 Verzoekster heeft zich op het standpunt gesteld dat het BMA ten onrechte tot de conclusie komt dat er geen medische noodsituatie op korte termijn te verwachten is, omdat de uitzetting van verzoekster tot heftige emoties en voorzienbare traumata bij haar zal leiden.
- 2.15 De voorzieningenrechter overweegt dat er, gelet op hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd door het advies van het BMA aan de besluitvorming ten grondslag te leggen. Verweerder kon van de juistheid van het advies van het BMA uitgaan, nu op basis van hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, niet is gebleken dat het advies niet op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld. Het advies van het BMA is gebaseerd op informatie van Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundige ; en Psychiater van 17 april 2007 en van kinderneuroloog C.D. Schreuder van 30 maart 2007. Verzoekster heeft aan haar behandelaars niet om een reactie op het advies gevraagd noch een onderbouwing van haar standpunt door een andere deskundige overgelegd, zodat, met het enkel plaatsen van kritische kanttekeningen door verzoekster, niet gezegd kan worden dat concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het advies van het BMA.
- 2.16 Nu de voorzieningenrechter van de juistheid en volledigheid van het advies van het BMA dient uit te gaan en derhalve van de conclusie dat er geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan als behandeling uitblijft, heeft verweerder onderzoek naar de mogelijkheden voor behandeling in het land van herkomst achterwege kunnen laten.
- 2.17 Het beroep van verzoekster dat verweerder ten onrechte meent dat zij niet voldoet aan de criteria zoals genoemd in de brief van verweerder aan de Tweede Kamer van 21 februari 2007, kan evenmin slagen. Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid kunnen besluiten dat onverkort vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval niet leidt tot een onbillijkheid van

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

5

overwegende aard. Verzoekster heeft aangevoerd dat zij langer dan vijf jaar heeft verbleven in Nederland, dat er sprake is van een ernstige medische situatie en van een mogelijke verbreking van de gezinsband. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, betreffende het advies van het BMA, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een ernstige medische situatie. Verweerder heeft tevens kunnen overwegen dat er evenmin sprake is van verbreking van de gezinsband, nu de ouders van verzoekster geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland en van hen verwacht mag worden dat zij terugkeren met verzoekster om de mvv aan te vragen. De dreiging van verzoeksters moeder dat zij zichzelf en/of verzoekster van het leven zal beroven indien aan verzoekster geen verblijf in Nederland wordt toegestaan heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen.

- 2.18 De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat verweerder de belangen van verzoekster op een zorgvuldige wijze heeft betrokken bij de beoordeling van het beroep van verzoekster op de hardheidsclausule. Zowel in het besluit in primo als in het bestreden besluit heeft verweerder overwegingen gewijd aan de specifieke omstandigheden waarin verzoekster, als kind, verkeert. Tevens heeft verweerder verzoekster, haar ouders en hun begeleiders gehoord op 28 juni 2007 en hierbij aan de aanwezigen vragen gesteld die specifiek betrekking hebben op de positie van verzoekster.
- 2.19 Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen aanleiding is om toepassing te geven aan artikel 3.71. vierde lid, Vb.
- 2.20 Ten aanzien van verzoeksters stelling dat verweerder het beroep op artikel 3 van het EVRM in de onderhavige reguliere procedure had moeten beoordelen oordeelt de voorzieningenrechter als volgt. De Afdeling heeft reeds in een uitspraak van 5 maart 2002 (LJN: AE1165) het volgende overwogen.

"Zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing, moet in de regel worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen (uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998, in de zaak Bahaddar tegen Nederland, gepubliceerd in JV 1998/45)."

- 2.21 De voorzieningenrechter overweegt dat uit de jurisprudentie van het EHRM valt af te leiden dat alleen onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, verband houdend met een gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, die uitzetting kan leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Van zodanige omstandigheden kan slechts sprake zijn, als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. De door verzoekster gestelde omstandigheden zijn, gelet op hetgeen in het BMA-advies en hetgeen in de door verzoekster overgelegde medische verklaringen is vermeld, niet als zodanig uitzonderlijk en ernstig aan te merken, dat artikel 3 EVRM zich tegen haar uitreis verzet.

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

6

- 2.22 Verzoekster heeft voorts aangevoerd dat er een verbreking van de gezinsband dreigt tussen verzoekster en haar moeder en dat het recht op persoonlijke ontwikkeling van verzoekster in de zin van het recht op respect van het privéleven ten onrechte niet is beoordeeld in het kader van artikel 8 EVRM.
- 2.23 Dat er sprake is van gezinsleven tussen verzoekster en haar ouders in de zin van dit artikel is niet in geschil. Niet kan echter worden geoordeeld dat de weigering om aan verzoekster verblijf hier te lande toe te staan een inmenging in dit gezinsleven vormt. Verzoekster is immers nimmer in het bezit geweest van een verblijfstitel, die haar tot het uitoefenen van het gezinsleven hier te lande in staat stelde. Beoordeeld dient vervolgens te worden of op verweerder een positieve verplichting rust om voor verzoekster uitoefening van het gezinsleven met haar ouders in Nederland mogelijk te maken. Bij de vaststelling of er een positieve verplichting voor verweerder aanwezig is, dient een belangenafweging te worden gemaakt. Hierbij dienen de feiten en omstandigheden in het individuele geval in ogenschouw te worden genomen, waaronder de vraag of er ernstige belemmeringen bestaan om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen.
- 2.24 Nu niet in geschil is dat de ouders van verzoekster geen rechtmatig verblijf hebben en van hen verwacht wordt dat zij Nederland verlaten, heeft verweerder zich bij afweging van de belangen op het standpunt kunnen stellen dat er geen ernstige belemmeringen zijn om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen. Artikel 8 EVRM ziet niet op de omstandigheid dat de moeder van verzoekster dreigt om zichzelf, dan wel haar kind om het leven te brengen.
- 2.25 Het beroep op inmenging in de persoonlijke ontwikkeling in het kader van respect voor het privéleven van verzoekster kan evenmin slagen, nu blijkens jurisprudentie van het EHRM, een beroep hierop gerechtvaardigd is indien vreemdelingen langdurig legaal verblijf hebben en van wie het privéleven een netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties inhoudt. De voorzieningenrechter verwijst naar een uitspraak van het EHRM van 9 oktober 2003, Slivenko/ Letland (48321/99). De voorzieningenrechter overweegt dat van een dergelijke situatie in het onderhavige geval geen sprake is.
- 2.26 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.27 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.28 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummers: AWB 07/36415 (voorlopige voorziening)
AWB 07/34331 (beroep)

7

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.D. de Jong, voorzieningenrechter, en op 10 januari 2008 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. J.E. Engelhart, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op: **11 JAN. 2008**

Coll: **SR**

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Collet International Lawyers & Associates

Luttik Oudorp 80
Postbus 386 - 1800 AJ Alkmaar

Raad Van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 5 FEB 2008	
ZAAKNR.	200800968
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax: 070 - 365 1380

Your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
Our ref.: Z062010300401\HB FV/JW
Concerning: hoger beroep
Telnr.: 00 31 72 5154620
Faxnr.: 00 31 72 5153884
Email: verbaas@colletinternational.com

Name: mr. F.W. Verbaas
Position: lawyer

Alkmaar, 5 februari 2008

HOGER BEROEPSCHRIFT
(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare Heer/Vrouwe,

Tot mij wendde zich , geboren op te
Nederland, en haar wettelijke vertegenwoordigster haar moeder
geboren op van Afghaanse nationaliteit, met het verzoek de
belangen van belangen te behartigen.

Cliënten hebben mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in de vreemdelingrechtelijke
procedure van alle verelst geachte maatregelen te nemen. Cliënten kiezen
 woonplaats te mijnen kantore aan de Luttik Oudorp 80, 1811 MZ te Alkmaar.

Cliënten kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem 10 januari 2008, verzonden 11 januari
2008, zaaknummers AWB 07/36415 (voorlopige voorziening) en AWB 07/ 34331
(beroep), vandaar dat zij tegen deze uitspraak thans tijdig hoger beroep indienen.
Hierbij verklaar ik, mr. F.W. Verbaas, advocaat te Alkmaar, door en
haar wettelijke vertegenwoordigster bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de eerdergenoemde
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem 10 januari
2008, verzonden 11 januari 2008, zaaknummers AWB 07/36415 en AWB 07/
34331.

letter of 2/5/2008, page 2/6
your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
our ref.: Z062010300401\H8 FV/JW

Edelachtbare Heer/Vrouwe,

Tegen deze uitspraak heb ik de volgende grieven:

Grief 1

De rechtbank heeft ten onrechte geen oordeel gegeven over het geschil of Afghanistan of Pakistan als land van herkomst/bestendig verblijf voor aangemerkt mag worden

In bezwaar (uitgebreid toegelicht in de brief van 8 januari 2007 aan de rechtbank in het kader van de vovo in bezwaar) en in beroep herhaald is aangevoerd dat in Nederland is geboren en nooit in een ander land is geweest. Haar land van herkomst of land van bestendig verblijf is daarom Nederland. Van mag daarom niet gevraagd worden naar Afghanistan/Pakistan terug te reizen om een mvv aan te gaan vragen. heeft haar eigen belangen los van haar ouders. Ten onrechte wordt het land van bestendig verblijf van haar ouders als haar land van herkomst/bestendig verblijf aangemerkt. Deze aanvraag is uitsluitend t.b.v. ingediend, die nooit in een ander land dan Nederland heeft verbleven. Ten onrecht heeft de rechtbank deze beroepsgrond niet opgenomen in de uitspraak, geen oordeel over dit geschilpunt gegeven en in het geheel niet besproken.

Grief 2

Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter in 2.10 aangegeven dat het felt dat er geen mvv in Afghanistan kan worden aangevraagd niet bij de beoordeling wordt betrokken.

De hele beoordeling en onderzoek van verweerder, waaronder het BMA- advies, is er op gericht geweest om de mogelijke terugkeer naar Afghanistan te onderzoeken. Deze mvv zal momenteel naar ik aanneem in Pakistan aangevraagd moeten worden omdat het niet in de lijn der verwachting ligt dat er spoedig een mogelijkheid zal komen om in Afghanistan een mvv aan te vragen. Daarmee is het onderzoek dat verweerder gedaan heeft niet op deze situatie toepasbaar/toegesneden. Omdat hier sprake is van voorschriften (plaats waar een aanvraag ingediend zal moeten worden) die verweerder met de Nederlandse autoriteiten uitvaardigt en waarbij verweerder (in overleg met de visadienst of anderen) aangeeft hoe en waar men de betreffende aanvraag zal moeten indienen, ligt de verantwoordelijkheid dat dit onderzoek naar mogelijkheden om een mvv aan te gaan vragen toegesneden is op de plaats waar men de mvv zal moeten gaan aanvragen, bij verweerder. Het onderzoek naar mogelijkheden voor om in Afghanistan te verblijven teneinde een mvv te kunnen aanvragen was niet relevant. De op dit punt ondeugdelijkheid van het onderzoek behoort ook in de beroepsfase met succes naar voren gebracht te kunnen worden. of haar ouders kunnen en konden immers niet weten of verweerder dan wel 'de Nederlandse autoriteiten' voornemens waren of zijn spoedig een locatie in Afghanistan aan te wijzen waar wel een mvv aangevraagd zou kunnen worden. Dergelijke beslissingen van openstelling van aanvraagpunten liggen geheel in handen en gebeuren onder verantwoordelijkheid van verweerder, dan wel de Nederlandse staat. diende er op te mogen vertrouwen dat het onderzoek dat verweerder deed relevant was. Nu tijdens de beroepsfase blijkt dat er nog steeds

letter of 2/5/2008, page 3/6
your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
our ref.: Z062010300401\HB FV/JW

geen mogelijkheid in Afghanistan is waar een mvw aangevraagd kan worden en verweerder ter zitting, op het moment dat dit ter sprake kwam, ook niet heeft gesteld dat wel op korte termijn een locatie in Afghanistan waar een mvw aanvraag ingediend zou kunnen worden zou worden geopend, is het besluit onzorgvuldig voorbereid tot stand gekomen en had deze beroepsgrond wel bij de beoordeling in beroep betrokken dienen te worden.

Grief 3

Grief 3 is gericht tegen overweging 2.15 (en volgende, daarmee samenhangende overwegingen) in de uitspraak dat er, gelet op hetgeen is aangevoerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd door het advies van het BMA aan de besluitvorming ten grondslag te leggen. Ook stelt de voorzieningenrechter in r.o. 2.15 ten onrechte dat aan haar behandelaars niet om een reactie op het BMA advies is gevraagd.

Uit het BMA advies blijkt dat de arts gesteld heeft dat wel in Nederland onder behandeling is, maar dat het niet relevant is dat bekeken wordt of er behandelmogelijkheden zijn in het land van herkomst, omdat de problematiek vooral gerelateerd is aan de situatie waarin en haar familie verkeert. Door het al dan niet relevant achten van onderzoek heeft de arts zich een oordeel gevormd over zaken waarop hij /zij geen deskundigheid bezit. Daarmee is de arts buiten zijn bevoegdheid en buiten de reikwijdte van zijn expertise getreden. In de gronden van het beroep van 27 september 2007 is dit aan de orde gesteld. Bij deze brief van 27 september jl zijn antwoorden op Kamervragen dd 3 september 2007 gezonden. De Staatssecretaris van Justitie stelt bij het antwoord op vraag 5 opnieuw dat de medisch adviseur van het BMA zich beperkt tot het beoordelen of voor de geïndiceerde behandeling een behandelmogelijkheid beschikbaar is. In onderhavige geval is dat niet gebeurd.

Ook is in beroep en eerder in andere bewoordingen gemotiveerd aangegeven dat de BMA arts de gezondheidsproblemen van bagatelliseert. De voorzieningenrechter overweegt ten onrechte dat aan de behandelaars geen reactie op het advies is gevraagd. Tijdens de hoorzitting van 28 juni 2007 is wel door een vertegenwoordiger van het Medisch Kinderdagverblijf ingegaan op de BMA nota.

De behandelaar/coördinator van het medisch kinderdagverblijf van was tijdens deze hoorzitting aanwezig en heeft aangegeven (en dit tegen de achtergrond van de BMA nota, zoals opgetekend in het verslag van de hoorzitting) dat de problemen voor een belangrijk deel lijken te worden veroorzaakt door "factoren in het kind zelf". heeft medicijnen gekregen om haar stemmingswisselingen te onderdrukken. Er is daarmee ook een reactie door een behandelaar op het BMA advies gegeven. Uit die reactie, in samenhang met de ingebrachte rapporten en commentaren, blijkt dat de BMA arts met de opmerking in het BMA-advies dat het vooral gaat om begeleiding van het gezin en dat de problematiek vooral gerelateerd is aan de situatie waarin en haar familie verkeert blijkt niet juist.

Ook is aangegeven dat bijna alle kinderen in gezinnen die in vergelijkbare situaties verkeren zich wel kunnen handhaven, zij komen niet in een Medisch Kinderdagverblijf terecht. De ouders van konden, nadat zij uit de opvang

letter of 2/5/2008, page 4/6
 your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
 our ref.: Z052010300401\HB FV/JW

waren gezet, niet, zoals in dat geval gebruikelijk, bij andere Afghanen voor opvang terecht vanwege het gedrag van . Zoals uit het rapport van het Jeugdriagg dd 31 oktober 2005 naar voren komt beet zij vaak onverwachts anderen, was ze enorm druk, sloopt zij dingen, zit overal aan, haalt alles uit elkaar. Dit gezin was daarom nergens welkom.

Een commentaar op deze uitspraak van haar behandelaars zend ik u bij dit Hoger Beroepsschrift.

Nu verweerder de vraag aan de arts had gesteld of behandeling van in het land van herkomst mogelijk is, had de arts deze vraag behoren te beantwoorden, zonder een uitspraak te doen over het al dan niet relevant zijn van deze vraag. De arts weet immers niet in welke situatie in Afghanistan terecht zal komen. Omdat verweerder de bestreden beslissing mede heeft doen rusten op het antwoord van de arts dat deze vraag niet relevant is, en de arts op dit punt niet deskundig is, en verweerder naar dit antwoord van de arts op dit punt heeft verwezen, is de besteden beslissing onzorgvuldig genomen.

Verweerder had het antwoorden van de arts op de gebieden waarop de arts wel deskundig is zijn beslissing behoren te betrekken. Daarbij had verweerder de algehele situatie in ogenschouw behoren te nemen, daarbij betrokken de situatie in Afghanistan voor kinderen en vrouwen, het momenteel niet aanwezig zijn van een Ambassade waar de mvv aanvraag ingediend zou kunnen worden en dus daarbij de noodzaak van reizen door gevaarlijke gebieden en veel wachten. Alle informatie bij elkaar, daarbij mede betrokken de medische informatie waaruit blijkt dat in een acute stress situatie raakt zodra ze in een onzekere situatie terecht komt, had verweerder er toe behoren te brengen dat van niet gevraagd kan worden een mvv aan te vragen in Afghanistan/Pakistan. Dat zeer heftig reageert op kleine veranderingen blijkt uit de medische stukken en is ter zitting opnieuw bevestigd door haar behandelaar, mevrouw . Verweerder wordt deskundig geacht als het gaat om een beoordeling over de situatie in het land van herkomst, en de daar te verwachten problemen. Het wordt daarom ook aan verweerder over gelaten om te beoordelen of gebruik gemaakt wordt van de bevoegdheid van artikel 3:71 lid 4 Vb, niet aan de arts. Nu heeft verweerder ten onrechte de beslissing mede doen rusten op het oordeel van de arts dat het niet relevant is bepaalde zaken te onderzoeken. Dit is des te kwalijker nu er, tussen redelijke denkende mensen op grond van het geen bekend is over geen twijfel zal bestaan dat voorzienbaar is dat bij terugzending, vooral gelet op de situatie in Afghanistan waarin ze terecht zal gaan komen, wel in een acute medische noodsituatie terecht zal komen. De arts blijkt namelijk ook, zoals hierboven al betoogd is, een onjuiste inschatting van de situatie te maken nu hij heeft aangegeven dat de problematiek vooral gerelateerd is aan de situatie waarin zich bevindt.

Door weer een extra reactie op het BMA rapport te vragen aan de behandelaars en een contra-expertise, zoals de voorzieningenrechter overweegt dat had moeten gebeuren ter onderbouwing van dit standpunt, wordt een te formalistisch standpunt ingenomen; uit de medische rapporten over in samenhang met hetgeen bekend is over de situatie in Afghanistan en de suïcidale neigingen en onmacht van haar moeder om goed voor te zorgen is voldoende duidelijk gemaakt hoe de zaken liggen. Door weer nieuwe rapporten te verlangen, waarbij weer dure experts ingeschakeld zouden moeten worden, waarvan niet op voorhand duidelijk is of er geld beschikbaar komt om deze te betalen, heeft de rechtbank een te formeel standpunt ingenomen.

letter of 2/5/2008, page 5/6
 your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
 our ref.: Z062010300401\HB FV/JW

Grief 4

Ten onrecht heeft de rechtbank in 2.17 t/m 2.19 geoordeeld dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen vasthouden aan het mvv vereiste.

zal bij terugkomst wel in een ernstige medische situatie terecht komen. Verwezen wordt naar hetgeen onder grief 3 is aangevoerd. Ook bestaat er een dreigende zelfmoord van de moeder en een dreigende moord op door de moeder. Verweerder behoort in een dermate schrijnend geval, waarbij alle aspecten in ogenschouw worden genomen, vrijstelling van het mvv vereiste te verlenen. Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen aanleiding is om toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid. Alle genoemde aspecten in onderlinge samenhang bezien, gezien tegen de achtergrond van uitzetting naar Afghanistan, hadden aanleiding behoren te vormen om vrijstelling van het mvv vereiste te verlenen.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in 2.21 dat uit de rechtspraak van het EHRM valt af te leiden dat van omstandigheden dat artikel 3 EVRM geschonden wordt slechts sprake kan zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium, en dat artikel 3 EVRM zich niet tegen haar ultreis verzet.

Dat in het verleden door het Hof een schending van artikel 3 EVRM werd geconstateerd nadat dit (de vreemdeling leed aan een ziekte in een vergevorderd stadium...) het geval was, wil dat nog niet zeggen dat in andere gevallen geen schending van artikel 3 EVRM zou plaats kunnen vinden.

Het voorgaande leek in het verleden uit de jurisprudentie van het Hof te kunnen worden afgeleid. Thans blijkt dit niet meer het geval te zijn. Zo blijkt uit het arrest Mayeka en Mitunga tegen België, EHRM 21 oktober 2006 nr 13178 dat uitzetting van een vijfjarig meisje zowel bij de moeder als bij het kind zelf een schending van artikel 3 EVRM opleverde. Dit terwijl het meisje voorheen toch zonder noemenswaardige problemen in Congo had verbleven. Uit de uitspraak van het Hof valt af te leiden dat de angst die de moeder en het kind bij terugzending van het kind naar Congo zullen ondergaan een onmenselijke behandeling en daarmee een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM opleverde.

Ook in Bader tegen Zweden RV 2005/4, waarnaar verwezen in D. en anderen tegen Turkije EHRM 22 juni 2006 JV 2006/342 wordt door het Hof uitgelegd dat bij een onmenselijke behandeling jegens een gezinslid, ook de rest van het gezin een vorm van onmenselijke behandeling en daarmee een schending van artikel 3 EVRM ondergaat.

zal bij uitzetting zeer angstig zijn, gelet op haar geestelijke gesteldheid. Haar moeder dreigt zelfmoord te plegen en dreigt daarbij ook te vermoorden. Dat dit zelfmoordgedrag vaak voorkomt bij door het westen naar Afghanistan teruggezonden vrouwen is in deze procedure met documentatie onderbouwd. Deze omstandigheden leiden ertoe dat de afwezigheid van een schending van artikel 3 EVRM bij uitzetting door verweerder onvoldoende gemotiveerd is en dat de rechtbank verweerder hierin ten onrechte is gevolgd.

Hetgeen de voorzieningenrechter in 2.21 heeft overwogen mag en kan daarom geen stand houden. Artikel 3 EVRM verzet zich wel tegen haar uitzetting.

letter of 2/5/2008, pagr 6/6
your ref.: INDnr. 0108.14.4119; V-nr.
our ref.: Z062010300401\HB FV/JW

Grief 6

Ten onrechter overweegt de voorzieningenrechter in 2.23 t/m 2.25 dat een beroep op artikel 8 EVRM en daarmee een beroep op het recht op privé-leven niet kan slagen.

Zoals ik heb aangevoerd heeft staatssecretaris Albayrak in haar brief van 28 juni 2007 onder verwijzing naar EHRM Shevanova, 16 juni 2006 onder meer geschreven:

"Geestelijke gezondheid moet ook gezien worden als een essentieel deel van het privé-leven in het kader van het aspect van morele Integriteit. Art 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling en (het recht relaties.....) . Het behoud van geestelijke stabiliteit is in deze context een onontbeerlijke voorwaarde om het recht op respect voor privé-leven effectief te genieten."

Blijkbaar was het arrest Shevanova van 16 juni 2006 aanleiding om tot beleidswijziging over te gaan, zodat een verwijzing naar Slivenko van 9 oktober 2003 op dit punt wat gedateerd is.

Deze brief van de brief van de staatssecretaris is juist op dit geval zeer van toepassing.

Ook een kind heeft mensenrechten en een recht op privéleven.

wordt in Nederland intensief begeleid en heeft de contacten en begeleiding die zij momenteel bij het Medisch kinderdagverblijf heeft nodig om te kunnen overleven. Indien deze contacten door uitzetting naar Afghanistan worden doorgesneden zal geestelijk instorten en haar geestelijke gezondheid zal, indien zij dit al zal overleven, aanzienlijke blijvende schade oplopen. Het is niet noodzakelijk dat een kind eerst veel ouder wordt voordat het met succes een beroep zal kunnen doen op het recht op privéleven.

Om al deze redenen verzoekt appellant u:

Het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de bestreden beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr. F.W. Verbaas

Bijlage:

Uitspraak zaaknummers AWB 07/36415 en AWB 07/34331.

Brief behandelaars n.a.v. deze uitspraak